

عنوان مقاله:

بازخوانی اصول و مفاهیم زیبایی و انگاره ی زیباسازی شهر از منظر حکمت اسلامی

محل انتشار:

همایش ملی انقلاب اسلامی و افق تمدنی آینده (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 54

نویسندگان:

رامین خورسند - پژوهشگر دکتری شهرسازی، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت ایران

سهند لطفی - دانشیار طراحی شهری، عضو هیات علمی بخش شهرسازی، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه شیراز

مصطفی بهزادفر - استاد شهرسازی، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت ایران

خلاصه مقاله:

زیبایی به مثابه کیفیتی ازلی و برآمده از حقیقتی همیشگی، جزئی از خمیرمایه و سرشت پاک آدمیان بوده است. زیباسازی اما به فرآیندی اطلاق می شود که تلاشی است برای همانند کردن محیط پیرامون به آن کیفیت دست نیافتنی و گمشده ای که انسان هبوط یافته، همواره در جستجوی آن است. به این معنا، برداشتی که در اسلام از زیبایی ها و مصادیق زیبایی در جهان مادی وجود دارد، همواره اشارتی است به آن بعد پنهان و آن حقیقت از ازل موجود. زیباسازی شهری در برداشت های معاصر که از آن صورت گرفته است، بهره مندی از پاره ای کیفیت های ظاهری را متضمن تحقق امر زیبایی پنداشته است. حرکت از معماری و شهرسازی مبتنی بر سبک های برآمده از حکمت و معانی والا، به تدریج تبدیل به نوعی فرم گرایی و تقلید و بازتولید فرم ها و ترکیب و التقاط روش های گوناگون شکل دادن به محیط انسان ساخت شده است. از همین رو، گرتة برداری از روش های به کاررفته در فرآیندهای زیباسازی، می تواند به خلق زیبایی منجر نگردد و طرح واره ای ناموزون و ناپایدار را شکل دهد که دوام و ماندگاری برایش متصور نیست و دیر نمی پاید. در این مقاله کوشش شده تا ضمن تبیین مفهومی زیبایی و زیبایی حقیقی، فرآیند درک و خلق زیبایی، از منظر آنچه در شهر اسلامی، از جزء به کل، از پایین به بالا و از خرد به کلان بر مبنای سرشت کمال جوی انسان و کاربست صفات و ویژگی های زیبای مطلق، شکل می گرفته و حاصل آن موجودیت زیبای شهری یکپارچه بوده است، مورد نگاهی دوباره قرار گیرد و از این ره، اصول زیباسازی شهری و عوامل ادراک زیبایی از نگاه اسلام در قالبی موجز مدون و ارائه گردد.

کلمات کلیدی:

زیبایی [حقیقی]، زیباسازی شهر، شهر اسلامی، اصول زیباسازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1804831>

